

1.Sygn. akt VI GC 1271/20

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący Sędzia Andrzej Makówka

Protokolant stażysta Katarzyna Las

po rozpoznaniu 24 marca 2021 r. w Rybniku

na rozprawie, w postępowaniu uproszczonym

sprawy gospodarczej z powództwa (...)- (...)

przeciwko M. Ł. (Ł.)

2.o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

Sygn. akt VI GC 1271/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) – (...) wniosła o zasądzenie od M. Ł. 1.879,51 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 26 maja 2020 r. oraz kosztami procesu. Dochodziła zapłaty zryczałtowanych kosztów odzyskiwania należności za nieterminowe zapłaty cen sprzedanej pozwanej wody i wynagrodzeń za świadczenie usług odprowadzania ścieków.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Przyznała, że z uwagi na trudną sytuację finansową regulowała należności z faktur powódki z kilkudniowymi opóźnieniami, ale zapłaciła je wraz z odsetkami. Zarzuciła, że naliczone suma rekompensat jest niewspółmierna do z należności wynikających z faktur.

Bezspornym było, że 10 listopada 2016 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków z salonu optycznego prowadzonego przez pozwaną. Powódka zobowiązała się dostarczać w sposób ciągły do obiektu pozwanej wodę i odbierać ścieki, pozwana natomiast zobowiązała się do zapłaty ceny wody i wynagrodzenia za odbiór ścieków. Powódka wystawiła faktury obejmujące ceny i wynagrodzenia.

Sąd ustalił:

31 grudnia 2018 r. powódka obciążyła pozwaną dziesięcioma rekompensatami w łącznej wysokości 1.707,51 zł za dziesięć nieterminowo uregulowanych faktur. Termin zapłaty należności ujętych w nocie oznaczyła na 30 stycznia 2019 r. 29 marca 2019 r. powódka obciążyła pozwaną rekompensatą w wysokości 172 zł za dwie nieterminowo uregulowane faktury. Termin zapłaty tej należności oznaczyła na 12 kwietnia 2019 r.

Dowód: nota księgowa o nr (...) k. 15-16, nota księgowa o nr (...)k. 17.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z 27 lutego 2020 r. pozwana zwróciła się do powódki o unieważnienie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, podnosząc niewspółmierność ich wysokości w stosunku do zafakturowanych należności.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 22, odpowiedź pozwanej k. 38

Sąd zważył:

Obie strony stosunku prawnego, z którego wyniknął spór były przedsiębiorcami i do uprawnień powódki i obowiązków pozwanej w związku z terminami zapłaty miały zastosowanie przepisu ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, według stanu prawnego obowiązującego do 31 grudnia 2019 r. Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 powołanej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez (...)ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Powódka nie udowodniła roszczenia. Jedynymi dowodami powołanymi przez nią na okoliczność wysokości roszczenia były noty księgowe, którymi obciążono pozwaną. Tymczasem z not wynikały jedynie numery faktur i wysokości poszczególnych rekompensat. Nie wynikały natomiast: terminy wymagalności roszczeń o zapłatę cen za sprzedaną wodę i wynagrodzeń za odprowadzone ścieki, wysokości należności opisanych w fakturach, terminy zapłat dokonanych przez pozwaną. Taki stan nie pozwalał na ocenę: powstania opóźnień w zapłatach, wielkości ewentualnych opóźnień, relacji wartości zafakturowanych należności do wysokości rekompensat co mogłoby mieć znaczenie przy ocenie ewentualnego naruszenia zasad współżycia społecznego, wreszcie – brak terminów zapłat nie pozwalał dokonać sprawdzenia wysokości poszczególnych rekompensat, wobec nieznaności kursu euro do złotego.

W sprzeczności pozwana przyznała, że płaciła należności przysługujące powódce z opóźnieniem. Mając jednak na uwadze, że umowa pomiędzy stronami była wykonywana w okresie ponad dwóch lat, a na wysokość roszczenia procesowego złożyło się jedenaście roszczeń częściowych, ogólnikowe stwierdzenie pozwanej nie mogło zostać potraktowane jako przyznanie faktów w rozumieniu art. 229 k.p.c.

W konsekwencji powództwo oddalono na podstawie wskazanego wcześniej przepisu.